

Ціна прим. 25 сот.

Należytość pocztowa
opłacono ręcznie

Народня Справа

Український тижневий часопис.

Ч. 11. (24).

Львів, дня 24. березня 1929.

Рік II.

АДРЕСА: „Народня Справа“, Львів, вул. Боїмів 4. — — — — — Телефон 30—13.

Мексиканські повстанці.

Ми писали, що в Мексику заедно повстання. Тепер пишуть, що ніби то повстання здусили. Але воно певно небаром знову закипить. Тут бачимо мексиканських повстанців, як готові до стрілу стоять за камінням на вулиці одного міста.

68 заимог по 120 золотих!

Кому признаємо дальші заимоги по 120 золотих від 56-тої до 68-тої?

56) Василь Стражник, Витків старий, пов. Радехів, був передплатником в 1928 р., а 27. грудня прислав 3 зол. на дальшу передплату. Корова впала 28. лютого.

57) Михайло Дума, Мужилів пов. Підгайці, був передпл. в 1928 р., 15. січня прислав 3 зол. на далі. Корова впала 1. березня.

58) о. кан. Теофіл Ковальчук, Грабовець пов. Холм дав передплату 1. грудня 1928 (5 зол.). Корова впала 2. березня.

59) Юрко Особа с. Федора, Нежухів пов. Стрий, прислав на передплату 8. січня 2 зол., а 1. березня 2 зол., корова впала 4. березня.

60) Роман Шмігельський, Камінь пов. Кал.ш, був передплатником в 1928 р. і 31. грудня вислав 6 зол. на далі. Корова впала 6. лютого.

61) Олекса Гайванович, аг. „Дніпра“, Тухолька пов. Сколе, мав заплачену передплату ще з 1928 р. до березня, а 8. лют. вислав ще 3-50 зол. Корова впала 20. лютого.

62) Микола Якібчук, Шешори пов. Косів, був передплатником в

1928 р., а 24. грудня прислав 12 зол. на цілий рік. Корова впала 6. лютого.

63) Василь Федин, Щербанівка пов. Ліско, прислав 6 зол. передпл. 24. грудня 1928. Корова впала 7. лютого.

64) Юрко Піта, Завадів пов. Стрий, був передплатником в 1928 р., а 20. грудня заплатив 7-50 зол. на далі. Корова впала 13. лютого.

65) Андрій Хоптяк, Брошнів пов. Долина, був передпл. в 1928 р., а 3. січня прислав 6 зол. на далі. Бугай впав 27. лютого.

66) Гуліда Сава, Гуца пов. Любомль, був передплатником від 13. грудня 1928 (3 зол.). Корова впала 3. березня.

67) Іван Когут, Синевідсько нижне, пов. Сколе, прислав 12 грудня 3 зол., корова впала 8. березня.

68) Федь Хрептяк, Делів пов. Станиславів, був передплатником в 1928 а 18. грудня прислав 6 зол. на далі. Корова впала 8. березня.

Тому, що ці всі передплатники в день випадку були принайменше місяць, нашими передплатниками

признаємо їм заимоги по 120 золотих. Вишлемо за 14 днів.

Кому не признаємо?

Степан Штогрин с. Дмитра став передплатником 15. лютого, а корова впала 23. лютого. Отже тому, що в день випадку був п. С. Штогрин лише 8 днів передплатником, не можемо йому признати заимоги.

Кость Білозір, Радехів, став передплатником 2. березня, а корова впала день передтим, то є 1. березня (як виказує посвідка громадського уряду в Радехові). Отже заимоги признати не можемо.

Пришліть посвідку!

Марка Поповчака в Тростянці пов. Снятин просимо прислати докладно виповнену посвідку про випадок, бо саме зголошення не ви старчає.

Слідство в справі заимог.

Вартоломееви Коцюбі з Тудоркович не можемо покищо виплатити призначеної йому заимоги, бо ми дістали з Тудоркович кілька листів, в яких є подані причини, чому п. В. Коцюбі не належаласьби заимога.

Маркови Особі з Закомаря пов. Золочів не можемо покищо признати заимоги, бо наші передплатники з Закомаря подали нам, що корова п. М. Особи вже в день впадения передплати була хора, а за такі корови не можемо признавати заимог. Коли хто посилає передплату, тоді його корова мусить бути здорова.

В цих обох справах ведемо слідство, а по виявленню, хто має слушність, оголосимо в газеті, хто з цих людей заимогу дістане, а хто ні.

ПОДЯКА

Хвальна Редакції „Народної Справи“. Складаю Вам сердечну подяку за виплачену мені заимогу за погибшу мою корову. У нас люди говорили, що це не може бути правда і я сам собі не думав, щоби так за дармо можна було дістати таку суму грошей, бо другої такої правди не знайде. Дістав я гроші і думаю собі, що такої заимоги другої не знайшовби, бо ж за 1 золотий мож у нещастю дістати від Вас 120 зол., і дістається часопись, котра є найцікавішою для господарів, бо може всього добра научити і порадити. Тож складаю Вам, Вповажани Редактори, щирю подяку і зичу Вам всього добра в

ПЕРЕДПЛАТА:

Місячно 1 зол.
Чвертьрічно . . . 3 зол.
Піврічно 6 зол.
Річно 12 зол.

ЗА ГРАНИЦЕЮ:

Річно — 2 долари.
Гроші з краю посилати переказами, або чеками „Народ. Справи“, — з заграниці порученнями листами.

За аворот рукописів Редакція не ручить. На відповідь треба долучити значок 30 сотників.

ОГОЛОШЕННЯ:

1 стор. 500 зол., пів стр. 250, за чверть ст. 140 вл. Дрібні оголошення; за одно слово або його місце 30 с. Гроші за огол. треба посилати наперед.

вашій мудрій і приязній для господарів праці і раджу всім господарям вступати в передплатники „Народної Справи“. Тепер буду розповідати всім людям, яку користь має, хто передплачує „Народну Справу“.

Здоровлю Вас і остаю з поважанем,
М. Іванидький-Гальчин
господар
в Стефковій, пов. Ліско.

Передплата на 10 літ

Всч. о. Євген Федоришин, парох у Воробівці, якому ми також признали в 10. числі заимогу, написав до нас таке письмо:

„Щоби причинитися до піддержання доброї справи, я резигную (зрікаюся) з виплати належної мені заимоги і прошу вписати її на конто передплати часопису „Народна Справа“ на час, який Редакція узнає за відповідний.

Остаю з правдивою пошаною
о. Е. Федоришин“.

Приймаючи з радістю це письмо Всч. о. Е. Федоришина до відома, дякуємо йому за оказану жичливість і вписуємо цілу заимогу — 120 зол., — на конто передплати. А що теперішня передплата о. Е. Федоришина заплачена до дня 2 березня 1929, то тепер, рахуючи по 12 зол. річно, має о. Е. Федоришин заплачену передплату за „Народну Справу“ до дня 2 березня 1939, то є на 10 років наперед.

Село Жабче перед соймом

В минулу п'ятницю прийшов під обради польського сойму наглий внесок Українського Клубу (УНДО) в справі подій в селі Жабчу на Волині (про що ми писали в попередньому числі). Посол Бляк, який їздив до Жабча, представив події так, як вони дійсно виглядали, і домагався, щоби сойм вислав на місце комісію, яка справу прослідилалаби. Проти того внеску виступила одинка, а на свого бесідника вислала посла Сегейду, православного і ніби українця, який вийшов з одинки. Сегейда напав на Український Клуб, доказував, що не є правдою, що поліція била селян. і брав в оборону польських уніятів. Гірко було слухати слів посла Сегейди і тому українські послы частю йому переривали. Все таки проти голосів одинки і вшехполяків наглість внеску сойм прийняв.

Не тратьмо землі!

Дістаємо таку статтю з просьбою о поміщення:

Від того часу, як вийшов розпорядок про те, що земельні уряди вже не мусять затверджувати контрактів купні і продажі на дрібні земельні власності, почали наші селяни знова продавати свої ґрунти, головню жидам, а ті перепродують ту землицю таки нашим другим селянам і заробляють на тім нечувані гроші. Приміром: в Жабю, в Косівщині, помер в 1928 році один господар, а маєток по нім в спадку одержали його брат, жінка і донька. Брат зараз одержав 4 і пів морґа продаж Жидови за 200—долярів, а жид в місяць пізніше продав той самий ґрунт иншим двом селянам за 500—долярів! Бачите, за 1 місяць заробив жид таки на нашій землиці небагато, лише 300—долярів! Скільки то років мусить декотрій наш селянин працювати, щоб заробити 300—долярів? Решту ґрунту, котрий одержали жінка і донька, також продали другому жидови, а той вже перепродує, але заробити хоче більше, як в двоє.

Другий примір. Один господар має всего 1 $\frac{3}{4}$ морґа ґрунту і трое малолітніх дітей. І з того маленького кавалочка продав більше, як половину жидови, а жид вже перепродує за подвійну ціну. Це лише такі два приміри, а скільки є таких більше?

Та в таких марнованню землі більше вини в нас самих. Бо чи не є то крайня легкодушність, марнотравність, а при тім таки ліниство, продавати землицю купчикови на перепродаж? В Жабю працюючий селянин може таки заробити, бо покищо в лісах є роботи і денно робітник заробляє навіть по 8.—золотих. Та той чоловік, що на його землі купець заробив 300—долярів, сам я бачив, як цілими днями пив, доки всего не пропив. І кому зем-

лю подарував? Жидам. Одному подарував 300—долярів, а другому 200—долярів, мають вони вже за що свої діти до гімназій посилати! Заплатив за них наш селянин.

Це, що я тут зачепив, є наша велика недуга. Через цю недугу не одна на Гуцульщині полонинка опинилася в жидівських руках, через цю недугу і на Підгір'ю та може і на Поділію не один наш господар пішов з свого маєтку з торбами, а його діти під чужими плотами валяються, а коли вже вирости, то то темні на умі, бо підписатися не вміють. Як чорні невільники-раби, потім на тяжких роботах працюють і раді, що такі той самий жид „заробити“ їм дає.

Це є велике наше лихо і це лихо треба усунути. А усунемо його, коли з нашої душі усунемо ті лихі навички і прикмети. Ніякі поучення ні-

закони нам не допоможуть, коли ми будемо переняті лихими прикметами. Бачимо, що Німеччина, яку побила „антанта“ і на яку наклали тяжкі довги, платить, чесно і ощадною працею виплачує довги, ба, навіть сама почала збивати маєтки і перевишати тих, котрим ті довги платить. Отже бачимо, що **услівем народного добробуту є передовсім освіта, чесність, моральність, витривала праця і ощадність.** І доки наш нарід не просвітиться і не засвоїть собі цих прикмет, буде рабом і погноєм чужих, будуть чужі з него все соки ссати і не поможуть йому ніякі програми навіть „найбільше лівих“ і ще „лівіших“ соціалістичних партій. М. К.

Це, що тут читаємо, дуже важна і болюча справа. І до того все-го можемо додати лише ось що:

Доки ще є в нас такі легкодуш-

ні селяне, що випускають з рук останню свою земельку, доти ще слаба надія, щоби наша доля поправилася. Такий чоловік кривдить і себе і свої діти і цілий нарід. Тому кличемо: **Не позбувайтесь землі, бо селянин без землі, то так, як без рук, ніг і без очей.** А коли вже в якімсь важким випадку мусите продати кусень землі, то продайте селянинові, такому, як ви, але ніколи не давайте її в руки чужому, який потім перепродує і заробляє на вашій кривавиці.

Впрочім потішаємося, що таких несвідомих легкодушних у нас на щастя вже не багато і їх буде чимраз менше, коли свідоміші візьмуться освідомлювати темних братів. Це вийде на користь всему українському народови,

Велике здивовання викликало в політиків те, що

Англія починає годитися з більшовиками.

Треба знати, що вже від кількох літ (від осені 1925 року) Англія не мала з більшовиками нічого спільного і дуже з нею ворогувала. З того скористала Америка і заключила з Совітами таку умову, що більшовики продавали їй свою нафту, а Америка на тім дуже зароб-

ляла. Тепер Англія надумалася і знову почала навіязувати з більшовиками сусідське пожиття. Недавно прийшло між найбільшою англійською нафтовою фірмою а більшовиками до умови, що більшовики можуть доставити Англії 1 мільон тон нафти річно. Це може доведе до того, що Англія з Совітами не баром знову зовсім погодиться, бо боїться Америки. А з того готово вийти щось нове і несподіване в

світовій політиці.

Рада Союзу Народів,

як ми вже писали, не врадила нічого про національні меншости і відложила все до червня. До того часу має делегат Японії разом з еспанським і англійським делегатами виготовити готовий внесок в тій справі.

В Празі

судили українського (студента, Ми

Читання з історії України.

(Далі)

Про часи князя Ярослава Мудрого (1019 — 1054)

В ч. 9. ми писали проте, як то по смерті князя Володимира Великого, який завів на Україні християнську віру, його син Святополк підступно вбив своїх трьох братів і нищив рідну землю, призиваючи собі на поміч усяких чижинців, а за те дістав назву Окаянного. Його розбив і прогнав з України пятий син Володимира, Ярослав і він став князем у Києві в р. 1019 (тому 910 літ). Він мав у своїх руках всю Україну, крім нинішньої Східної Галичини і Кубані, яка тоді звалася Тмуторокань.

В Тмуторокані князував його молодший брат Мстислав. Це був князь дуже хоробрий, сам був силач і військо мав дуже добре. Він бився заєдно з усякими дикими кочовиками, що нападали на його тмутороканське князівство, і все їх побивав. Оповідають літописці, що раз воював він з касогами (Черкесами). Ця війна тривала довго. Аж нарешті князь касогів, Редедя, сказав, що він хотів би поборотися з самим Мстиславом на кулаки. Мстислав згодився і виступив з ним до

Князь Мстислав бореться з князем касогів, Редедєю. Наліво стоїть військо касогів, на право українське лицарство.

бою. Оба війська приглядалися, як їхні князі взалися бороти, а оба були силачі. Але Мстислав таки нарешті кинув Редедю об землю і вбив його. Тоді касоги піддалися йому і платили данину.

З цим Мстиславом мусів і Ярослав звести битву, бо Мстислав захотів Києва. Їх війська зішлись коло Чернигова в страшну бурхливу ніч. Мстислав зчепився з Ярославом і розбив його військо, а Ярослав пустився втікати. Та Мстислав після за ним послів, щоби переказали такі слова:

„Ти старший від мене, брате,

тож сиди собі далі в Києві і тримай землі праворуч Дніпра, а я буду князувати ліворуч!“

І справді оба погодились і жили вже в згоді, Мстислав навіть поміг Ярославу відібрати від поляків назад Східну Галичину, яку Святополк Окаянний дарував був польському Болеславу. Так жили ці два брати в згоді кільканадцять літ і Ярослав дуже сумував, як Мстислав нагло вмер у р. 1036. Мстислав умер безпотомно, тож по його смерті Ярослав прилучив до Київської держави також всю лівобічну Україну аж по ріку Дон і

Кубань.

Тепер він мусів звести ще кілька воєн, заки міг узятися до зміцнення ладу в величезній державі. Найперше побив кількох менших князів, що не хотіли узнати його влади. Потім розбив печенігів, які підсунулися були в р. 1036 (як умер Мстислав) аж під сам Київ. Ярослав розбив їх так, що вони вже потім не мали сили на ново зорганізуватися, одні вступили до українського війська, другі розбрелися по степах і пропали. На тім місци, де Ярослав розбив у прах печенігів, побудував він потім прекрасну церкву св. Софії (Софійський собор), яка стоїть і до нині і є найкращою з усіх церков не тільки в Києві але й на цілій Україні.

Він почав також війну з Грецією, але ця війна не пощастилася йому. Буря порозбивала його кораблі на морі, а решту війська греки розбили, многих забрали в полон і повиколоювали їм очі, та пустили на волю аж тоді, як грецький цар Константин Мономах замірився з Ярославом і віддав свою дочку за його сина, Всеволода.

Забезпечивши свої землі від нападів сусідів, Ярослав завів лад у цілій тій великій державі, що сягала тоді справді від Сяну й Карпат тай від Дунаю аж по Чорне Море і Дон і Кубань. Всюди завів він одні порядки і понаставляв своїх намісників, декуди синів а декуди знатних бояр. До його часів людей

колу Пазюка, за те, що він 1. листопада 1928 р. підпалив під польським консульством в Празі баньку з бензиною і стрілив у консуля Любачевського. Пазюка засудив чеський суд на півтора року тяжкої в'язниці з постом що 3 місяці. По відсидженню кари мають його чехи видалити з Чехословаччини.

Чехи святкували 7. березня урочини свого президента Масарика, якому перейшло на 80-тий рік життя. Його дуже шанують всі чеські партії і тому, доки він живе, не може в Чехах прийти до такої партійної гризні, яка зашкодилаби державі.

Ходять чутки, що в Німеччині

має теперішній президент оголосити диктатуру. Він дасть димісію теперішнім міністрам, а новими іменує націоналістів. Потім настановить теперішнього міністра війни, генерала Гренера, диктатором Німеччини, так що він, наче абсолютний цісар, буде мати необмежену власть.

Туреччина

мала знову новину. Викрито, що кілька турків змовилися убити теперішнього президента Туреччини Кемалю Пашу. Два заговорники втікли, а двоє зловили, між ними одну туркиню, яка призналася, що хотіла вбити президента.

Ми писали, що як Й. Пілсудський виголосив промову на бюджетовій комісії сенату, то комісія зараз ухвалила повернути в бюджеті міністерства війни всі ті суми, які счеркнув сойм. Всі думали, що ці суми ухвалить також і сенат. Тимчасом сталася така несподіванка, що

сенат не ухвалив

около 2 мільйони до бюджету військового міністерства, натомість ухвалив 6 мільйонів на фонд міністерства внутрішніх справ, Складковскому, який сказав, що ті гроші потрібні на боротьбу з комуністами, з шпигунами і з „Українською Військо-

судили бояри в різних землях усяко тай через те багато несправедливості і надужити бувало. А Ярослав казав перший списати ті всі закони і права, які були добрі, а скасував злі, а ту книгу, в якій списав ці закони, назвав „Руська Правда“. Як побачимо потім, з цієї „Руської Правди“ брали собі взірці і сусідні держави, такі як Литва і інші. З цієї книги видно, що наші предки були лагідної вдачі. Кари не були важкі бо від усього можна було випитися грішми. Найбільшою карою було вигнання з краю, а то за конокрадство і за підпад, бо ці злочини уважалося за найпоганіші. Кари смерті зовсім не було. Про цю „Руську Правду“ розкажемо докладніше другим разом, як будемо описувати порядки, які були тоді в українській державі.

Ярослав продовжував роботу свого батька Володимира і ширив далі християнську віру, освіту й культуру. Він побудував чимало церков у Києві й других містах, а також побудував два перші монастирі в Києві, при яких почалася слава Печерська Лавра. Дбав про те, що би на Україні були свої учені люди і тому збирав дітей заможних бояр і казав їм учитися. Наймав писарів, щоб переписували книги й перекладали з грецької мови. При Софійській церкві заснував першу на Україні книгозбірню (бібліотеку). Він настановив у Києві першого українського митрополита. Іларіона.

Л. Троцький.

На цій образку бачимо бувшого команданта цілої більшовицької армії, Лейбу Троцького (жид). Його вивезли тепер силоміць з Росії ті більшовики, що тепер є при владі, бо збоялися, що він може їм наробити клопоту, бо він хотів би, щоб більшовизм був трохи інакший (остріший). Його вивезли з родиною до Туреччини. Він сидить тут і висилає листи до всіх держав, але жадна не хоче його прийняти. Кажуть, що турки дозволять йому побути довше в Туреччині. Але більшовики хотять вислати так само ще кількадесять своїх бувших голоначів з Росії, прим. і теперішнього комісара загр. справ Чічеріна, та чи Туреччина і їх прийме, то не знає. Тут представлено, як Троцький стоїть у Царгороді (в Туреччині) коло своїх пакунків. Він щось хорить, мабуть з жалю за тим, чим колись був. По нім видно, як то кождий, хто високо літає, може низько сісти, так це з неодайм таким буде.

вою Організацією“. Польські газети, прихильні до теперішнього уряду, нарікають, що в сенаті починається діяти це, що і в соймі, що ніхто навіть не знає, на що має голосувати і що ухвалити. Ця ухвала дуже вразила сторонників уряду, натомість додала відваги лівіці, що є в опозиції до уряду. Видно це з резолюції польської партії „Визволене“, яка на своїй нараді — як пише „Век Нови“ ч. 8317 — ствердила, що „віра людей в добру будучність Польщі під владою маршалка Пілсудського і його оточення є цілком запропащена“. Далі стверджує, що Польща стає чимраз більше відокремлена в міжнародних відносинах, а за причину

цього вважає внутрішні відносини в Польщі, між иншим: діяльність поліції і адміністраційної влади, настановленої на полагодження виборчих порухувків, те, що самоурядовання є в руках старостів і воеводів, те, що податкові тягарі пересунені на дрібних хліборобів, і те, що поступовання уряду доводить до зростаючого роздражнення у відношенню до польських народностей. „Визволене“ стверджує ще, що запримичує між „санаторами“ життя понад стан. Богато людей, що належать до тої партії, яка тепер при власті, проводить час на різних дуже коштовних забавах і гульках у Варшаві і в інших містах, тоді, коли Польща переживає тяжкі господарські часи. Також величезні гроші коштують усякі офіційні (державні) паради, пири і приняття. Так то, як бачимо, і

польські партії між собою

починають на добре гризтися. — Багато галасу наробило

в польських соймі

те, що деякі польські послы замішані в якісь нафтові інтереси і мали на них заробити великі гроші. Замішаний тут посол Товарніцкі і сенатор Міклашевскі. Деякі послы домагаються, щоб цю справу розслідував маршалковський суд і мабуть так буде.

До сварки прийшло

на військовій комісії між послами Росією і Бурдою. Роя був до недавня генералом, а Бурда майором. Роя закинув Бурді, що він підчас війни у 1919 р. ховався в Перемишлі під ліжко, — а Бурда сказав, що Роя бив своїх підвладних по лиці.

12. березня

затвердив сойм умову Польщі з більшовиками,

що згідно з „пактом“ Келльога будуть жити між собою в згоді. Перед цією ухвалою промовив в імені незалежних українських партій, Унда, Радикальної і Селянського Союзу, посол Васинчук, який, як подає „Новий Час“ ч. 28., сказав так:

„Не прилучуємося до ратифікації Літвінового протоколу, бо він виходить з нинішнього фактичного стану, який ґрунтується на поділі

українських земель між підписаними держави, а головню СРСР, Польщу та Румунію, а посередню санкціонує цей поділ земель, який повстав проти волі українського народу на основі насильства завойовників після довгої боротьби за свою незалежність і зєдинення та проти засади про самовизначення народів. Ніякої з держав, які підписали протокол, не вважаємо управненою промовляти в імені українських земель, так само і московський уряд, який відібрав політичну свободу території Рад. України. Заявляємо, що ніяка акція завойовників українських земель, яка зміряє до закріплення нинішнього фактичного стану, зовсім нас не обов'язує та не може зв'язати нестримних змагань для відбудови незалежної України“.

В цьому місці марш. Дашинський перервав пос. Васинчука: Прошу пояснити, як ви це розумієте, що ці акти зовсім вас не обов'язують?

— Чи це може заповідження війни з польською державою? — запитав марш. сойму Дашинський.

— Як пан маршалок вважає? — відповів посол Васинчук.

Далі він ще вияснив, що в східній Європі не буде мира доти, доки український народ не дістане своєї вільної держави.

Суперечка скінчилася тим, що Дашинський візав Васинчука до порядку, а Васинчук, сідаючи, закликав:

— І це маршалок з П.П.С. (соціалісти) може робити такі замітки!

Тоді Дашинський загрозив, що викине Васинчука з салі, а на це заступився за Васинчука навіть поляк Пушак з П.П.С. і крикнув: А не було викидання в гіршому випадку, коли казався Санойца! (Санойца, посол з „Одинки“, який говорить, що хоче).

Сойм ухвалив

видати судови

трьох комуністичних послів, а то: Варського, Бітнера і Вальницького. Проти їх видачі голосували всі не-польські послы і лівіці, але „Одинка“ і „єндеки“ переголосували (135 голосами проти 121).

Наглий Суд у Львові.

В попередньому числі писала „Народня Справа“ про напад на почтаря у Львові. При кінці статті ми писали, що зловлений студент Роман Мицик не стане перед наглим судом, бо ще не має 20. літ. Тимчасом в п'ятницю 15. березня вже відбувся над ним наглий суд і Мицика засудили на 7 літ тюрми.

Тої панни, що також брала участь в нападі, до тепер не вислідили. Польські часописи пишуть, що це був перебраний за панну мушина.

Про похорон забитого учасника нападу, студента Любовича, ми вже згадували в попередньому числі. Був на ньому також батько вбитого, священник з Жидачівщини.

По похороні відбулися під цминтарем великі демонстрації молоді, що зібралася там, як пишуть польські часописи, з кількості 3000 осіб. Їх розігнала поліція. Були потурбовані і арештовані, але їх вже випустили на волю.

На наглому суді закинув прокуратор Мицикови злочин грабунку. Мицик боронився так: На весну 1928 р. втягнув його до тайної

(Далі буде).

„Української військової організації“ якийсь чоловік, якого він не знає, якого називали прибраним іменем „Брила“. Пізніше він коло церкви Юра зложив присягу на вірність тій військовій організації. Дня 2. березня цього року приніс той сам „Брила“ револьвер і приказ, що він разом з панною Бронфман і Любо-вичем, яких він навіть не знав, має ограбити почтаря. Брила його точно повчив, як це має робити. Мицик мав заткати листареві уста, Любо-вич мав зв'язати листаря, а панна мала забрати гроші. Все було вдалося, якби не це, що Мицик на вид крові з голови листоноша пустив його. Паприку в кишені мав на це, аби посипати нею свої сліди, аби поліцейські собаки не могли їх вислідити.

Сам Мицик не віддав ні одного стрілу, бо Організація заборонила при цій нападі стріляти, а револьвери дали їм, казав Мицик, на те, що військовій організації не годиться виступати без зброї.

Інші свідки не внесли в розправу нічого нового. Тільки почтар казав, що в той день мав при собі грошей на 13 500 зол.

При кінці розправи трибунал проголосив такий присуд: Романа Мицика засуджується на 7 літ тяжкої тюрми, заостреної що чверть року та кожного 6 березня темницею. Р. Мицик має повернути зворот коштів судового поступовання а почтареві 10 зол. за лічення.

Інваліди зможуть додатково реєструватися.

По довголітніх і безконечних заходах і скаргах інвалідів сойм остаточно 22. лютого ухвалив додаткову реєстрацію воєнних інвалідів у речинці від 1-го липня 1929 до 31-го грудня 1930 року.

Закон про цю реєстрацію є важний з днем 1. липня 1929 р. Від того дня протягом півтора року зможуть зареєструватися в своїх „П. К. У.“ ті інваліди, що не встигли зареєструватися в попередню установлену речинці до дня 30 квітня 1922 р. Право до реєстрації мають інваліди бувшої австрійської, старої російської армії, армії Української Народної Республіки (от Петлюри) та польської армії, в тім і ті, що стали інвалідами в польській військовій в повоєнні роки, згідно з точкою цього закону, що постановляє: „Особа, що має право до забезпечення з титулу хороби, каліцтва або смерті, яка наступила перед 1 липня 1929 р., можуть доходити своїх прав аж до 31 грудня 1930 р. включно“.

Що до інвалідів армії У. Н. Р. (от. Петлюри), то право до ренти мають тільки ті, що стали інвалідами в часі союзу У. Н. Р. з Польщею, або вже як інваліди продовжували в тім часі свою службу в армії У. Н. Р.

Але інваліди з Української Галицької Армії виключені від державного забезпечення, отже не можуть з того закону користатися.

Оскільки реєстрація інваліда відбувається згідно з вимогами закону, управління до побирання ренти починається з першим днем місяця, що слідує по реєстрації.

Звертаємо увагу інвалідів-українців на цю реєстрацію. Тисячі наших інвалідів з Галичини, Волині, Холмщини, Полісся й Підляшшя не

користуються інвалідськими правами, хоч до того дає їм повне право їх терпіння, спричинене військовою службою. Для dokonання реєстрації треба пред'явити військові інвалідські документи з армії, в якій інвалід служив. На випадок браку документів і коли цей брак оправданий (н. пр. інвалід не одержав документів через розвал Австрії, або в якийсь спосіб затратив), треба покластися на свідків.

Всякі поради в справі реєстрації, як також адвокатську поміч-

Корчин, пов. Сколе. Побіда кооперативу. Наша кооператива за 3 роки існування зуміла такі доказати своїм громадянам, що в кооперативі економічна будучність і визволення села. Не диво отже, що наша кооператива з хвилею повстання мала стільки ворогів з боку жидівських крамарів, як теж і від своїх, запліплених, збаламучених селян. Та кооператива не давалася, видержала на своїм становищі і побідила. Треба зважити, що в нашому селі є аж 7 жидівських склепів, що на кооперативу і ті ідейних робітників спалися доноси, кари, а навіть судові скарги. Кооперативна ідея ширалася. Заходом теперішнього заряду засновано кооперативну касу. Вписалося понад 100 членів з Корчини руст. і шляхоцького і вложено досіль понад 900 золотих уділів. Люде горнуть раді до кооперативу. Правда є деякі блудні сини, але тих вже і сира могила не направила. Наша кооператива стане введові побідницею на цілому фронті. Збанкрутувало двох жидівських крамарів, в тому один, найсильніший і багатий склепар, що вічно сміявся з кооперативу і заявляв, що йому нічого не зробить ніхто. От бачите, що може зробити організована сила села в кількох місяцях! Заходом тутешньої кооперативи засновано філію в Корчині шляхоцькому. В тій цілі скликано було на „шляхті“ анкету, на якій вписалося звиш 20 членів до каси. Є надія, що філія удержиться, бо є багато добрих людей, що підпирають свою філію і за нею агітують. До таких чесних громадян належать: Василь Лопотич Корчинський, Іван Яцк. Корчинський с. Йосифа, Петро Яцк. Корчинський, Никола Виницький (Ігнасі), Іван Сенькович Корчинський с. Гриня, Іван Яцк. Корчинський с. Антона, Теодор Яцк. Корчинський. За філією агітує також і молодіж.

„Сільський Господар“ на Луцьчині. 17. лютого засновано перший на Волині Кружок „Сільського Господаря“ в с. Гнидаві, Луцького повіту. Організаційні Збори переводив голова філії п. В. Островський. Обрано раду Кружка на чолі з господарем Макаром Вознюком. Постановлено заснувати при Кружку збіжжівий шпихлір в цілі випозичення біднішим селянам на весну збіжжя на насіння. Справа з заложенням шпихліра є дуже добра і радимо за прикладом с. Гнидави йти всім нашим селам, один одному допомагаючи. — 3. березня ц. р. мають відбутися орг. Збори в справі заложення Кружків „С. Г.“ в с. Милушах і Квягининку, 17. III. в с. Гаїві.

Шановні радні, прозрійте! Допишувач з Пнівя, пов. Надвірна, жалується, що рада громади ухвалила прийняти на секретаря громади чужого нам чоловіка, хочай було кілька подань від своїх таких людей з Пнівя. За тим чужим голосували і всі радні українці, яких є більшість (на 38 з 22 українці). Панове радні—українці! Коли це правда, то ви але зробили, навіть собі але.

Пси кусають безкарно. З села Рахнів, пов. Долина, пишуть: В нашій селі є лісовий уряд, а лісовий урядник, який там мешкає, має кілька дуже поганих псів, що свобідно ходять по вулицях і кидаються на людей і на діти, що йдуть до школи, так, що не мож дороги перейти.

уділює „Українське Товариство Допомоги Інвалідам“ у Львові, вул. Руська ч. 3/III. Поради уділюється тільки тим, що вплатають до Товариства річну членську вкладку в висоті 6 зол. На відповідь залучувати поштову марку за 25 сот.

Як бачимо з того, то українські інваліди з українсько-польської війни і на далі остають без усякої помочі, здані лише на ласку народу. І тому треба пам'ятати про них при кожній нагоді.

Коли селянин прийде до канцелярії і покладе шапку на лавку, то пес не раз вхопить і підере на шматки, так, що чоловік вертає без шапки часом аж на друге село, а пани сміються. Були випадки, що пси поранили людей. Люде ходили до староости, староста прислав гнидця, але той забрав багато господарських псів, що були прив'язані, а панські ще ходять собі, як ходили. Чи нема вже на те способу, щоб не терпіти такої песьї напасти? Можба влади поучили радника, як тримати своїх псів, бо не мож пройти дорогою.

З просвітнянського руху в Луцькому повіті на Волині. Просвіти приступили до реорганізації секцій на підставі нового регуляміну. На разі організовано бібліотечну секцію на чолі з п. А. Кохом. В стадії організації секції музично-драматична і культурно-освітня. — 3. II. відбулися річні Заг. Збори філій Просвіти в сс. Пільганів і Уляники. 10. II. в с. Городище, ім. Полонка і 17. II. в с. Губин. В цілому Луцькому повіті помічається оживлений культ.-освітній рух. С. В.—ий.

З кооперативного життя Волині, Полісся і Холмщини. Нові укр. кооперативи повстали в с. Хлопичі, ім. Киселин, Горохівського пов. і в с. Острова, ім. Тульмю, Любомльського пов. — Для справи будови Народного Дому в Кременці повстала спеціальна будівельна кооператива. — Стан кооперативи „Добробу“ в с. Тератині на Холмщині дуже добрий, вона має всі дані до розвитку. — Укр. Кооперативний Банк в Кобрині на Поліссі має в 1929 р. обороту на суму 27.561 зол. 88 гр., уділового капіталу має на 3.070.46 зол. Розвивається, але слабенько. — В с. Велико-Ліс Пружанського пов. на Поліссі 17. I. заложено кооперативу п. н. „Єдність“ і 19. I. в с. Бродках того-ж (Пружанського) повіту — спож. кооперативу „Добробут“. С. В.—ий.

Шануймо і борімося за українську мову! Каса Хорих в Ковлі не хоче полагоджувати паперів писаних до неї українською мовою, як напр. повернула без полагодження оголошення Інспекторату РСУК в Луцьку про забезпечення одного співробітника. Рахуючи це безправством, Інспекторат, згідно з вичисленням правничого відділу централі РСУК вислав до Уряд. Комісара Каси Хорих в Ковлі п. Рутковського листа, в якому зазначає, що „Повітова Каса Х., як інституція суспільного значіння, не може зменшувати язикові права громадян укр. народности поза межі, встановлені законом про мову з дня 31. VII. 1924 р. (Д. Уст. № 73, поз. 723) та яким наложено на терені Сх. Галичини і воєвідств Волинського і Поліського громадянам укр. народности право користуватись в їх зносинах з державною владою й органами самоврядування в їх материнській мові“.

Повище треба мати на увазі всім українцям, замешкуючим на зазначених теренах, та при всякій нагоді зносити з владою ми повинні самі використовувати право про мову, яке нам належить, а в разі потреби покликуватись на повищій закон. Бо-ж закони обов'язують не лише громадян, а й державних урядовців.

С. В.—ий.

Повені.

На щастя, відлига прийшла не нагально, але поволи й покищо дотепер ще нема небезпеки повені. Така небезпека зайшлаби щойно тоді, якби раптом сильніше потепліло та не було вічних приморозків. Тому підготовку до боротьби з повенню треба вести далі. Зачуваємо, що на загрожені місця доріг і залізниць вислали влади такі стежі, що контролюють рух води та в разі потреби мають динамітом розсаджувати звали ледів. В львівським воєвідстві в найбільше загроженіх околицях призначено 5000 домів на евакуацію у випадку повені.

Заграницею вже ширить повінь знищення. Німецькі ріки позаливали села та міста й виливають далі, але покищо без більших нещасливих наслідків. Натомість з Америки надходять дуже тривожні вісті. Ріка Пеа прорвала греблю та затопила на 5 метрів високо місто Ельб. Мешканці схоронилися на вищі поверхи. Але вода прибуває далі та побоюються, що дома під її напором заваляться. В одній школі на горішніх поверхах схоронилося 350 дітей.

Великанська ріка Місісіпі, що перед двома роками зробила була страшну потопу — наново сильно вилила. В містечку Берлінгтоні зайшла небезпека прірви великої тами, подірваної щурами. Люди тікають.

Тимчасом на Кавказі шаліє нагальна сніговиця. Поїзди застрягли в снігах.

Що робити, як згубиться вексель?

Найдений вексель може хтось продати (зесконтувати) комусь другому, або банкові і підписані на вексли люди мусілиби в день платності векселя його від останнього посідача векселя викупити.

Аби забезпечитися від цього, повинен той, що згубив вексель, звернутися до суду І. інстанції в місці платності векселя і зажадати його уневажнення. Суд оголошує вексель в урядовій газеті та жадає аби його посідач до 60 днів зголосився до суду. Як ніхто не зголошиться до того часу, то вексель оголошується неважним, колиж хтось до того часу зголоситься, тоді шукають нахідника векселя, коли він неправдою продав вексель комусь другому, і судовою дорогою полагоджується цілу справу.

Тому, як хто згубив вексель, хай нехайно його через суд старається уневажнити. Колиж хтось другий продав вам чужий вексель, треба б/ти осторожним і не купувати ніколи векселя від такого, кого не знаємо, навіть якби на векслі ми бачили правдиві підписи добре знамих і багатих людей.

Вирок смерті в Перемишлі.

В Жовтні минулої осені застріляв у Мочерадах пов. Перемишль 22-літній парубок Петро Кавий молоду дівчину Катерину Жовнір. Його засудили тепер на ка у смерті, а мого господаря Гната Садоревича, що намовив Петра до злочину, засудили на 5 літ важкої в'язниці.

Добра рада краща, як готові гроші.

Ой, пораду я вам, друзі,
Любі, — та хороші,
Як у вас на передплату
Не знайдуться гроші,
То з дощенок собі скриньку
Маленьку ізбийте
І денебудь її в хаті
На стіні прабийте.
Менше курить і не пийте
Алькоголю того,
І що тижня киньте в скриньку
Хоч чверть золотого.

Мине місяць і в вас буде
Золотий у скринці
І там краще приховаєсь,
Як в вашій торбинці.
Мине місяць і не буде
В вас тої обави,
Що в суботу не вздрите ви
„Народної Справи“.
Бо все точно передплату
Мете посилати
І все прийде ця газета
До вашої хати.
А в нещасному випадку
Буде менше муки,
Бо золотих вам стодвадцять
Все дадуть на руки.
Уважайте тільки добре,
Щоб не йшла наука в ліс!
Це вам радить з Підкарпач
Друг Михайло ще й Окіс!

Хто видумав рільництво і гончарство?

На це важке питання відповідають учені люди, які пишуть про давні часи, так: Давно, як ще люди жили в диких стані, чоловік ходив на лови, а жінка сиділа дома, дглядала дітей, та збирала зерно диких збіж і ягоди. Але, що нераз треба їй було задалеко відходити від своєї печери, то жінки подумали собі, що добре було би посіяти зерно десь близько домівки, а зібравши, його сіяти друге і все мати під боком. І так жінки почали перші сіяти збіж, а потім і садити всяку ярину. Так само жінки видумали перший горшок. Бо сидючи вдома, приглядалися забаві дітей, які певно ліпили з глини всякі горнятка. І матері подумали собі, що певно яйця птиць, які досі їли сирими або печеними, були би смачніші зварені в воді. Вони випалили горнець і зварили першу страву а потім почали варити й м'ясо, бо обридло вже печене, яке пекли мужі. Ще й нині у деяких диких народів Африки і на островах жінки сіють, жнуть, варять і ліплять горшки, а чоловіки лише полюють і печуть м'ясо.

? Чи Ви вже намовили бодай?
? одного сусіда, щоби вислав?
? передплату на „Народню Справу“?

КАЛЕНДАР НА ТИЖДЕНЬ.

Березень 24 — 30. 1929.

24. Неділя 1. посту. Софронія пат.
25. Понеділок, Теофана ісп.
26. Второк, Пер. мощ. прп. Никифора.
27. Середа, Венедикта прп. (Венедикта, Хрест.).
28. Четвер, Агапія мч.
29. П'ятниця, Савина і Юліяна муч. (Савина).
30. Субота. Алексія прп. (Алексія чол. Божого).

♦♦ Зміна місяця. Перша чверть була 18., повня буде 25. березня.

Як нарід приповідає:

— Голод — псови брат.
— Правда старша, як цар.
— Вола вяжуть мотузом, а чоловіка словами.
— Хто не вчиться молодий, той не вийде із біди, як камінь з води.
— Мудрому одним словом поможеш, а дурневи й лопатою не вложиш.

♦♦ Так не випадає. Дня 4. марта помер в Солотвині адвокат-українець, Антін Копровський. Дня 7. марта українське Громадянство Солотвинщини устроїло для Незабутнього Громадянина величаві похорони. Та на внесення і просьбу вдовиці ВПані Стефанії Копровської обняв субституцію канцелярії покійного мужа адвокат жидівської народності, хотів в місці є адвокат Українця! ВПані Копровська, яка Предсідателька Кружка жіночого і Член Ради Надзірної Кооперативи Народний Дім в Солотвині, неоднократно виголошувала кличі: „Свій до Свого“, — і інші патріотичні кличі, — однак так скоро по смерті мужа пішли в непамять так горлячо виголошувати кличі! Сумне але правдиве! На справу треба дивитись не з вузко приватного становища, але зі становища ширшого! Який же то вплив буде мати на ширші маси, коли не один з клієнтів ідуци за покликком „Свій до Свого“, пішов до канцелярії адвоката-Українця, а опинився тепер в чужій канцелярії? Чи се виховуючий примір? Чи се наслідування гідне поступованя? Нехай суспільність розсудить!

Громадянин Солотвинщини.

♦♦ Краєвий зїзд кожухарів і білоскірників уладжує в короткому часі Краєве Товариство Господарське „Сільський Господар“ у Львові, вул. Зіморівича ч. 20. Товариство просить всіх кожухарів та білоскірників, а також тих, що знають їх адреси, щоби подали їх списки по поодиноким білоскірничко-кожухарських місцевостях, щоби можна було вислати їм запрошення на цей зїзд. Зїзд має підготувати краєву українську організацію кожухарів та білоскірників, тому варто, щоби на цей зїзд зїхалося якнайбільше наших людей того звання.

♦♦ Посмертна згадка. Дня 23. лютого 1929 р. помер бл. п. Петро

Слупський, передплатник „Народної Справи“, крамар кооп. „Згода“ в Клубівцях, член Чит. „Просвіта“ і т. д. Покійний був ширим працівником, та членом основателем згаданої кооперативи. Немало причинився до поширення національної свідомости в селі, читаючи в голос „Н. Справу“ в кооперативі. Зі смертю бл. п. П. Слупського зійшов до могили один зі свідомих громадян. Покійний лишив жінку та 4 дрібних дітей. Помер маючи 38 літ. Здоровля підірвала йому війна (набавився задухи). В. Й. П.

♦♦ За 3 золоті — калікою на ціле життя! Великі сніги спричинили немало шкоди бідним селянам, а при желізниці не оден лишив уха, ніс, аби ноги. В селі Клубівці п. Товмач обморозив собі ноги зарібник-господар Дмитро Белей, котрий маючи 5-ро нелітних дітей, мусів ради хліба йти в найбільші морози прокидати сніг коло желізничці. Недостаточне взуття спричинило, що обморозив так ноги, що в пару день відстало м'ясо від костей та зачало псуватися щораз далше... Тепер нещасний сказаний на повне каліцтво, а діти на нужду. От заробився! (І. П.-ий).

♦♦ Позір Ходорівщина! Дня 24/3 с. м. о год. 1 з полудня відбувається в сали „Народного Дому“ в Ходорові „Святочна Академія“ в честь Т. Шевченка. Вся інтелігенція, так духовна як і світська, і всі свідомі селяне, приходять зложити поклін апостолам правди. Комітет.

♦♦ Вовки. На Волині коло села Війниці вовки пожерли учительку Ольгу Гузюк, як вечером їхала через ліс. Також візника й коней заїли вовки. — В Болгарії напало велике стадо вовків на священника, як їхав санками. Він пробував відстрілюватися з револьвера. Та це його занепастило, бо від вистрілу переполохані коні шарпнули та погналі вихром вперед, а священник впав з воза й стадо вовків його роздерло. Візники вратувалися. — Коло Букарешту в Румунії вовки роздерли начальника букарештенської поліції. Він втік з заведення для умови хорих і блукав по полях. Видно, що довго і добре боронився, бо побіч його костей, найшли також кости в двох вовків, яких він правдоподібно бив. — В четвер 13. березня напали вовки на філярковського сторожа в селі Волиця Гніздичільська, пов. Жидачів. Він зі собакою вспів сховатися до стайні, набив крику та люди прогналі вовків в сторону ріки Стрий. — Коло Ченстохови в Польщі скочив вовк коневі на шию. Кінь відтрусив його і полетів зі саннями як стріла в перед. Дзюх людей, що їхали на санках, запали соломю на санках і прогналі вовка.

♦♦ Повітовий Союз Кружків „Рідної Школи“ на повіт Львів мав перші Загальні Збори 19. лютого 1929. На зборах стверджено тяжке положення українських шкіл у львівському повіті. Державних українських шкіл в цім повіті було до 1. грудня 1925 р. лише 20 (перед війною око-

ло 100!), а до нині вдержалося заледво кілька тай ті певно скоро зникнуть. Тож Повітовий Союз Кружків „Р. Школи“ поклав собі за задачу засновувати, де мож, і підтримувати свої приватні українські школи, щоби наша дівчора могла вчитися в рідній школі. При Союзі утворилася оціночна комісія, яка має збирати жертви на ті школи. Ніхто не повинен відмовлятися від датків на це діло, бо мусимо своїм дітям дати освіту в рідній школі.

♦♦ Що за учитель! Нам пишуть: Учитель 7-класової школи в Олиці (п. Луцьк), Седлецькі, дня 8. березня побив тяжко учня Йосипа Кошця, який признався, що на святі Т. Шевченка буде деклямувати вірш. Взиваємо наших панів послів заговорити про це в соїм.

Оличане.
♦♦ Нещастя. Бідний робітник Теодор Голик в Битковицях пов. Самбір хотів дістати трохи вугля і скочив на переїжджаючий поїзд, щоби собі скинути трохи вугля. Але скочив так нещасливо, що впав під колеса і згинув на місці.

♦♦ Дріжджі подешевіли. Під натиском уряду фабриканти дріжджів знизили ціну за 1 кг. з 4 зол. на 3-80 зол. Місячно виробляють польські фабрики 50 вагонів дріжджів.

♦♦ Трафіканти будуть менше заробляти. Тютюновий монополх хоче обнизити провізію для трафікантів з 9 процент на сім процент. Значить — трафіканти не будуть заробляти по 9 золотих від сотки за продані товари, лише по 7 золотих.

♦♦ Стрілецький гурток — українським інвалідам Стрілецький Гурток у Чикаго надіслав до „Українського Товариства Допомоги Інвалідам“ у Львові (вул. Руска ч. 3. II.) 30 доларів, яку то квоту заколядували члени Гуртка та призначили на будову Дому Українських Інвалідів у Львові для приміщення наших окалічилих борців. Щира дяка за цю цінну поміч! Головна Рада У.К.Т. Н.І. у Львові.

♦♦ Також поміч. Нам пишуть, що до Розвадова прислали власти на ратунок проти повені 10 дощок і 20 метрів шнура.

♦♦ Самогубство капітана. У Львові знайшли вночі з суботи на неділю в одній нічній каварні убитого офіцера, капітана артилерії Маріяна Маєвського. Він мав кулю в грудях, але як показалося, не з власного револьвера, тому підозрівають, що його хтось застрівив.

♦♦ Замість до слюбу — заїхали на другий світ. Львівський суд мав недавно дуже дивну розправу. Ще рік тому в селі Пасіки Зубрицькі, недалеко Львова, їхав Францішек Плавяк з нареченою до костела до слюбу. До них присів товариш молодого Ян Кульчицький, та з радости став стріляти „на віват“, а не так нещасливо, що наречену пострілив у ногу, а молодого забив на смерть. На вбийника кинувся Юзеф Ференц і так його побив батою, що той ще того самого дня помер. Тепер Ференца суд засудив на 6 місяців тюрми, але з того половину кари на підставі амністії йому подаровано.

♦♦ Скажена собака покусала 13 людей. На подвір'я загального шпиталю у Львові заблукався скажений пес (вівчур) та тяжко покусав шпитальну службу і багато собак. Вкінці вдалося ту собаку лопатами та колами забити. Якби це діялося на селі — то не дивота, але у Львові, де є тільки публічної служби безпеченства, це трохи дивне.

♦♦ В селі Монастирку огл. по-

віт Радехів дня 9/3 підчас бурі завалилася стодала у господаря Семена Шкраби, дерево поломилося на кавалки, а також в стододі накоїло шкоди.

♦♦ Збірка на інвалідів. Йосиф Хома зібрав на весілю у Т. Скаскового в Литвинові 370 зол., у Глібовичах Великих зібрав Василик Іван на весілля у Івана Кравця 670 зол. (Назви усіх жертводавців не містимо, бо думаємо, що й сам жертводавець, який дає на якусь ціль 10 с., не хоче, щоб про це всі знали. Думаємо, що вистарчить внутрішнє задоволення. Оголошуємо лише зібрану суму, в кого і хто зібрав).

♦♦ Аби жінка була вірна. На це знаходять мужі різні способи, а один німець зробив так: Він мав гарну наречену, з якою мав уже небаром оженитися. Але якось довідався і сам пересвідчився, що вона його зраджує. Шож то буде полюбі, коли вже тепер мене зраджує? подумав собі Оттон і видумав плян. Коли раз зійшовся з нареченою і вона дозволила йому поцілувати, він відкусив їй кусень носа. Без носа вже не буде його зраджувати, бо так споганіла, що ніхто й не дивиться на неї. Але коли в суді запитали її, чи вийде за Оттона, вона сказала, що вийде. Та тепер мусить ждати рік, бо Оттон має сидіти в тюрмі за її ніс. А потім ожениється з безносою, але буде певний, що вона вже буде його вірна.

♦ За дописи не платиться. Дехто пише нам, що не знає, чи писати допис, бо не може заплатити. Це є непорозуміння, бо за вміщення дописів і новинок не беремо жадної заплати. Ми оголошували, що платити треба тільки за оголошення, а також, як хто запитує нас о щось, то повинен прислати на відповідь значок 30 с. За оголошення про згублену військову книжку платиться за 1 раз 2 золоті, за 3 рази разом 5 зол., але гроші треба прислати з гори.

Господарські справи

Що по чому?

В п'ятницю 15. 3. платили:

Збіжжя:

Двірська пшениця 52 до 53, селянська 48 до 49 зол., жито 35 до 36 зол., ячмінь 32 до 33, броварняний ячмінь 36 до 37 зол., овес 32 до 33, кукурудза 34 до 35, біла фасоль 125 до 150 зол., гречка 45 до 46 зол., горох польовий 44 до 46 зол., горох пів-Вікторія 53 до 57 зол., червона конюшина 150 до 170 зол.

Помічні погної

в подрібній (мішкової) продажі:

Кайніт 8-50 зол., потасова 18 до 20%-ова сіль 13-50; 26 до 28%-ова 18-50 зол. Томасина 16%-ова 20, 18%-ова 21 зол. Суперфосфат кістяний 16%- 23-50 зол., мінеральний 19-50 зол., 18%- кістяний 26 зол., мінеральний 21-50 зол. Азотняк мелений 21 до 23%-овий 45 до 49 зол. Азотняк зернистий 21 до 23%-овий 49 до 53 зол. Салітра нітрофос 50 зол. — чилійська 65 зол. Амоніак-вий сіркан 52 зол. Ціни за 100 зол. разом з мішком. Продається за готівку, або на 3 місячний вексельний кредит з правом продовження на датський 3 місяці. 1/2 треба заплатити готівкою.

Молоко, яйця й молочні продукти

"Маслосоюз" платить за яйця по 16 до 17 зол. за копу, за літру молока по 0-42 зол., за масло від 6-20 до 6-30 за кг. Яйця дорожчіють, масло дешевіє.

Які помічні погної вживати на весну?

Як озимина вийде зі зими слаба, то треба її посилити. Це робиться так званими азотними погноями, а саме салітрою або азотняком. Їх на на морг потрібно коло 50 кг. Але й 20 кг вже багато зробить.

Азотняк та польську салітру званим нітрофос, треба розсіяти в пого-

ду на сухе поле і заволочити. Чилійську салітру ліпше розсіяти в погідну днину по заволоченню озимини.

Під ярі збіжжя потрібно передусім суперфосфату, 100 до 150 кг на морг. Його розсівається перед самою сійбою збіжжя та заволочується. Крім того потрібно ще коло 20 до 50 кг азотняку або салітри. Азотняк висівається і добре треба заволочити на 10 днів перед сійбою, або аж як зійде насіння. Передусім овес потребує багато азотних погноїв.

Під ярі збіжжя потрібний ще потасовий помічний погній. Його на морг потрібно коло 50 кг 25%-ової потасової соли. Ячмінь потребує більше, овес менше. Розсіяти та добре заволочити треба її на 10 днів перед сійбою.

Окіпні або просапні рослини як бульба, буряки, кукурудза потребують багато всіх трох родів погноїв: Азотних 100 до 150 кг на морг, потасових 100 до 120, найбільше бараболі та помірно мало суперфосфату, лише 100 до 150 кг.

При помічних погноях треба пам'ятати, що від азоту буїно розростається листя і коріння, від суперфосфату твердне стебло і збільшується намотність збіжжя, а потас дає потрохи одно і друге.

Безплатна паша на переднівок

Весна вже спізнилася. Найгірше на тім вийде худобина, бо по минулорічному неврожаю паші не буде мати на переднівку що їсти. Але й

на це є рада, принайменше на найбільш занедбаних господарствах, що мають сильно запущене поле. На таких полях росте багато перію, що сприяє розвитку культурних рослин і зменшує їх врожай. Оцей перій треба на весну культиватором та боронами видерти і ужити на пашу. Він поживніший як всяка інша сира паша, бо містить в собі запас пожив з попереднього літа. Треба його висушити, вичистити з пороку, посіяти на січку і годувати худобину.

Буде подвійна користь — худобина матиме добру пашу на переднівку і вичиститься поле та воно буде ліпше родити.

Як винищити вівсюгу?

Вівсюга, побіч гірчиці (свиріпа), є найбільш впертою хоптою на наших полях. Буває, що її на полю зародить більше як самого збіжжя. Найбільше її в ярих збіжжях і з ярими збіжжями він найсильніше розмножується. Бо вівсюга на весну скоріше розростається, як ярі збіжжя та заглушує його. В жнива вівсюга знову скоріше дозріває від ярих збіж та висіпається і засіває поле. Інакше ведеться її в озиминах та серед окіпних рослин. Озимина зійшовша ще в осени, з весни переганяє вівсюгу і її заглушує, а в жнива скоріше дозріває або рівночасно і вівсюгу не висіає збирається разом зі збіжжям. Тільки серед рідкої озимини сильніше розвивається вівсюга.

Тому на засмічених вівсюгою полях треба якнайменше сіяти ярого збіжжя, а більше озимини та просапних (окіпних) рослин. Ніколи не сіяти ярих збіж по собі, лише ярі чергувати з просапними та озиминами. Підсівати або переорювати рідкі засіви.

Учитель: Михасю, що значать ці слова: „Билисьми в дому вуйця“?

Михась: Билисмо в дома вуйка! — о —

Герич Дмитро

Як я їхав до Канади

(Кінець).

Приїзд до Вінніпегу. — Перша зустріч з українцями. — Дещо про життя українців у Канаді.

Під вечір прибули ми до столиці провінції Манітоби, міста Вінніпегу. На двірці вийшли представники всіх народів, щоб привітати своїх братів на канадійській землі; вийшли поляки, німці і жида. На жаль мушу сказати, що з Товариства Опіки ім. св. Рафаїла не вийшов ніхто, хоч ми мали поручені листи з львівського Товариства. При нагоді попросив я власне того німця, що з нами їхав, щоб він зателефонував до Товариства, на що одержав відповідь якоїсь панночки, що всі пани на обіді. Бачучи наше прикре положення, а будучи урядником колонізаційного бюро, цей добродій німець, то є д-р Воркентина, порозсилав нас трохи по фармах, трохи до Саскатону, а решта до Едмонтону, де найбільше наших фермерів. Мені дав адресу до голови Т-ва Опіки, адвоката др. Савули, котрого я віднайшов і вручив йому лист із львівської Опіки, щоб дали мені яку початкову роботу. Той прийняв мене, яко емігранта, незнаючого англійського язика, слідує: „Вел, ту

гандрет севенті. Мейн стріт, містер Ільчишин“ і написав на листі „270. М-йнстріт“. Це мене дуже здивувало, що українець заговорив до мене по англійськи, хотів знав, що я шойно приїхав і по англійськи не знаю. Я більше додумався ніж зрозумів і знайшов те число. На щастя пізнав я по обличчю п. професора Боберського, той пізнавши мене, знявся мною, як рідний батько. Запізнав мене з дуже ввічливою людиною, п. Васишином, а опісля припоручив удатися до п. Корокоцюка, урядника з фірми „Сипіара“, походячого з Васильковець, повіт Копичинці. Цей чоловік надзвичайно характерний і багато помагає нашому робітництву у вишукуванні праці. Цього року відбуває він власне прогульку рідзвинну до рідного краю.

Канада має 3,497,123 км. квадрат, а лише около 10 мільонів мешканців. Українці замешкують найбільше в провінції Альберті, Манітобі і Сакечевані. Менше в Онтаріо і Квебеку. Занимаються фермерством, між котрими є дуже много засібних фарм, що мають по кілька соток моргів урожайної рілі, сильну машинерію, по 8-10 пар коней, кільканайцять коров а навіть кількадесят, авто тягарові і особове і так далі. Побудували гарні церкви і школи, народні доми, молодіж дає вистави, одним словом життя освітне і культурне йде повним ходом.

Урядник фірми „Сипіар“ у Вінніпегу, п. Корокоцюк, родом з Копичинеччини.

Коби лише менше партійної гризні. Осередками (центрами) укр установ є Вінніпег на першому місці, далі йде Едмонтон, Торонто і Саскатон, менше Ментреаль, Ріжайна, Оттава, Форт-Вілліам і інші міста. У самому Вінніпегу живе около 35,000 українців. Бачиться тут всюда наші написи, як на готелях, пекарнях, ресторанах, ріжного рода склепах, а все те в руках наших людей. Одно лихо лише, це боротьба релігійна, ну і партійна. Кожної суботи дають представлення, а в неділі концерти, однак чоловік з по-

чатку на середпуттю. Прийдеш до робітничого дому, булб все в порядку, та коли побачиш на стіні Леніна, або Троцького, а не Шевченка, так коли ти українець, то аж тобі в п'ятах постигне і більше не підеш. А підеш до других, там є і Шевченко і Франко, але нема згоди, всі лише думають, якби противній партії докучити, а щось корисне зробити, мало хто думає. Так, що здається, що ті портрети плачуть над нашім нерозумом. Правду сказав один посол в палаті панів, коли один звернув увагу, що найбільше грозять англійцям українці в Канаді своїми впливами, відповів власне цей посол, „що вони себе самі зідять і до сили ніколи не дійдуть“.

Цьому лихові винен в першій мірі старий край, бо що робиться в старім краю, за його приміром іде й еміграція. На цім кінчу опис моєї подорожі і взиваю всіх придержуватися клича: „Проч з гризнею“. Нехай запанує межі нами згода і любов, а тоді сповняться слова моєї емігрантської пісні: „Як на рідних землях згода засіє, тоді наше все нещастя, на віки сконе“!

Вінніпег-Манітоба, Канада, дня 25. грудня 1928.

Як робити надставку до вулія?

Коли вже маємо зроблений український вулик з рамками високими на сорок три і пів см., а широкими на 30 см., тоді робимо ще надставку — магазин до нього, а саме так: Беремо готові українські рамки і перерізуємо їх в самій середині їх високості на дві частини. Тоді вони будуть високі на 21,7 см., а широкість зістане та сама що і цілих рамок, то є 30 см. Коли ми до обох половинок розрізаної рамки приберемо четверту листовку, то така надставкова рамка буде трохи вища як 21,7 см., а іменно, вона буде тепер висока на 22 см., залежно від грубости листовки. Тепер до тих малих рамок дороблюємо якби половину укр. вулика, а властиво пачку з долини без дна так, щоби можна ту надставку з рамками наставити зверху на вулик і щоби добре приставала та щоби буря ні вітер її не скинули. Тому горішні краї укр. вулика оббиваю зовні з 4 боків листовками — дощичками, щоби в них можна було вкладати ту надставку. Самаж надставка — магазин має зверху, подібно як і вулик, дошку — затвір, через котрий вставляємо і виймаємо надставкові рамки. Розуміється, що в середині надставки в горі прибиваємо листовочку, на котру вішаємо рамки, або в горішнім краю вирізуємо з двох боків заруб на вішання рамки. В затворі, в горі, робимо маленький отворик і засітковуємо, щоби в часі великого пожитку і спеки в улию був продув повітря, бо це дуже важна річ для пчіл. Надставка виглядає отже як менше більше половина україн. вулика тільки в долині без дна, а цілий вулик з тою надставкою то якби одноповерховий дім.

Значіння надставки — магазину є таке: Як настане великий пожиток в полі, цвіте гречка, чи липа, тоді ставимо надставку з рамками з вошиною. Ті рамки надставки заповнюють тоді щоденно пчоли медом, і його без перерви пасічник собі витріпує. В той час на долині, у властивім вулику, матка собі червить, а в решту рамок пчоли кладуть мід і закривають його на зиму. Таким способом забезпечується в вулику сила, засіб меду на зиму, а надмір засклеплених рамок з долини ми вибираємо собі для других слабих пчіл, або на весну на під годівля. Додаю, що надставка не може мати очка, бо якби пасічник зробив очко, то матка вилізлаби в гору в надставку і зачервилаби той магазин і замість меду малиби ми хобачки і молоді пчоли. Бо матка все червить найбільше коло очка; тому в українськ. вулику робиться очко низьке а широкі і при самім дні вулія.

Значіння надставки полягає ще і в тім, що в такому вулику не треба забивати матки на час пожитку, ані не треба її замикати в кліточку, або давати за переділку з ситком, через котру тільки пчола, а не матка може перелізти. Таку переділку з 4 або 5 рамками до червлення для матки робилося звичайно в галицьк. вулику. Галицький, чи як його звали, славянський вулик має рамки широкі на 22,7 см., а високі на 48 см. і отворається з боку, а не з гори, як наш український вулик.

Хто має галицькі, старі вулики, той може і до такого вулика доробляти надставку — магазин, по-

дібно як до українського вулика. Але український вулик є найліпший, найпрактичніший і найвигідніший.

Український вулик, як він немає в долині рухомого дна, то вичищуємо з гори, як розбираємо вулик, скробачкою, або й самі пчоли викидають свої мертві сестри і деякі занечищують через вигідне для них очко, яке є при самім дні вулика. Український вулик без рухомого дна, який є в вулику Дада, є дуже теплий.

Написав **о. Застирець**.

Яких жеребців (огерів) можна вживати до відстановлювання чужих кобил.

Жеребці (огери), яких уживається до відстановлювання чужих кобил, мусять мати від воевідства на основі кваліфікаційної комісії свідоцтва узнання. В склад комісії входять 4 члени: Предсідник, двох членів, делегованих хліборобськими організаціями, яких вкаже міністерство рільництва, даліше ветеринарний лікар, покликаний воеводою.

Кваліфікаційна комісія зачисляє жеребців до трьох груп:

1. Жеребці „zalesone“ узнані комісією односторонно, що скінчили 5 літ віку, їх походження по батькові і матері є відоме.

2. Жеребці „uznapne“, що відповідають вимогам годівлі, покінчений вік 3 літ, а не відповідають вимогам до 1 групи.

3. Жеребці „dopuszczalne“ (допускаємі), котрі в сезоні парування досягнуть вік 3 літ, а які конечно треба узнати до годівлі з огляду на недостатку жеребців 1 і 2 групи в даній місцевості.

Рішення кваліфікаційної комісії має податися до відома власникові жеребця, або його заступникові.

Від рішень кваліфікаційної комісії можна внести відклик до відкличної кваліф. комісії в речинці 14 днів по виданню оречення комісії.

Зародковими кобилами рахуються ті, що є записані в родових книгах. Власувати до книг родових мають право годівельні організації, які міністерство рільництва до цього уповважить, або кваліфікаційні комісії. Кобила може бути вичеркнена з родової книги, якщо була допущена до жеребця без свідоцтва узнання, або 3 роки не мала лошади.

Жеребці, що мають свідоцтва признання, і здорові кобили є вільні від примусового військового побору, вільні від чинитьб, які можна зложити готівкою.

Властители зародков кобил, що інших коней не мають, є вільні від чинитьб.

КОЖДИЙ СВИДОМИЙ ПЕРЕД ПЛАТНИК „Народної Справи“ повинен в дім місяці березні (марті) придбати своїй газеті бодай одного передплатника. Тоді газета буде ще краща.

Де голоситися тим, що хочуть їхати до Німеччини на роботи?

Про це ми вже писали. Прочитайте собі 6. число „Нар. Справи“ в 17. лютого і там знайдете на стор. 5-тій пораду в тій справі. Впрочім повторюємо: Зголосіть і запишіться в уряді громадськ., а там вам усе повинні сказати, бо мають поучення від Урядів праці, передані через Староство.

Жіночі справи

Чи садити цибулю, де і як.

Цибулі збирається з морга тільки, як нагаболо, значить 80 до 150 сотнярів. Але ці цибулі коло 6 разів вища — 30 до 40 зол. за 100 кг — а роботи тільки само.

Та щоби таку кількість можна було добре продати, треба аби її малоса на цілий вагон або на кілька вагонів і вся аби була того самого гатунку, наприклад, аби була житавська, бо вона в нас найліпша. Тому повиненби один господар сіяти її цілий морг, або кількох господарів разом на цілий морг. Як більше — то ще ліпше.

Землі хоче цибуля врожайної, добре виробленої та погноєної. Не любить злегкої землі та затажкої, що зливається. Таксамо не любить свіжопогноєної, бо тоді сильно заростає і нищать її комахи. Найліпше, як її сіємо другого року по гною.

Цибулю або сіється найперше густо і збирається так звану димку, яку на другий рік наново садиться, або сіється розсаду і її пізною весною розсаджуються, або сіється впрост на поле і за один рік маєтись готову цибулю.

Коли садиться димку, то першого року вчасно весною на 250 квадратних метрів треба висіяти коло 4 кг насіння, аби в серпні зібрати коло 300 кг димки потрібної на обсадження цілого морга.

З розсади плекається цибулю так: В березні через добу мочиться насіння у воді, пізніше тримається їх вогкими, доки не видно білих кінців. Тоді сіється їх до пачок в кухні або до інспектів (парників) в городі та поливається час до часу теплою водою. Як розсада виросте завбільшки сірника високо, розсаджуються на грядки або поле до рядків широких на 15 см, одну рослину від другої на 10 до 12 см. Треба пересадити розсаду трохи глибше, як росла в розсаднику, але не заглибоко, бо не вдається. Пізніше що два тижні полонником просапувати між рядками.

Також можна впрост на поле сіяти насіння цибулі, але його також треба один день перед тим мочити у воді і через 3—4 дні держати тепло і вогко. Описля сіється в рядки на 15 см широкі, по двох тижнях вона вже добре зійде і її проривається і часто просапуюється.

На 10 днів перед сієюю треба розсіяти на морг 150 кг погасової соли і 150 кг суперфосфату а пізніше 100 кг салітри.

Бідний до багатого: Ви певно маєте дідька...
Багатий: То ви маєте дідька, а я маю гроші.

Сповідник питає молодого парубка: які ще маєш гріхи?
Парубок: Та я ще трутив кожух з поду на землю.
Сповідник: За кожух нема гріху.
Парубок: Але в кожусі були тато!

— Кумо, не кажіть „бігме“, бо то гріх.
— Але гріх?
— Та „бігме“, що ріх.

До складу і прикладу.

Поміч проти повені.

Був я вчора у Вербинях, село вам, як чічка, через село протікає невеличка річка.

Та тепер вона зібрала, котить гори філі, так клекоче, що й до міста чути, на тїх млі.

— Ой, ще трохи і заліє сільце те прекрасне! Що ті бідні люде зроблять? — так думаю власне.

Аж тут вийшов проти мене знайомий Данило, вже здалека щось говорить і всміхаєсь мило.

— Щож чувати в вас Даниле? Бачу, річка грає! Як буде велика повінь, що село думає?

— „Ми не журимось ні трохи, друже Сорокатий! — так мені почав Данило весело казати.

— „Хай собі бушують води до самого Львова, в нас вже певний є ратунок: поміч „повятова“.

— „Ось ми вже на той випадок дві речі дістали, щоби перед тим виливом ми страху не мали“.

Так говорить мій Данило й з правої кишені виймає кусничок дощички й шнурочки скручені.

— „Отсе — каже — нам у гміні тепер роздавали, що пани нам на випадок з „повяту“ прислали.

— „На ціле село сім „платів“ і сто метрів шнура, булаби вам будка й упряж для доброго кнура.

„Як це писар став ділити, то поділив живо — на кожного це припало цілком справедливо!“

— І якаж із того поміч? — Я дивуюсь дуже. — „О, це поміч є велика, послушайте друже!“

— „Як уже пічнемо в водах усі потопати, ще всіємо на дощичці собі написати:“

Хто тут жив, чия це хата, скільки душ в родині... Цю табличку причіпимо десь на деревині!

— Та що з того? я питаю, а на те Данило: „Якби часом всю родину, яку потопило,—“

„Щоби знав тоді здекатор, кого не шукати і з кого уже податків не може стягати.

„Бо порядок мусить бути! Ануж ми помремо, а в урядах записані й на далі будемо.

„Тоді мені й моїй жінці і цілій родині нагадавби ті податки навіть в домовині.

„А так гляне на „табличку“ й скінчиться фрасунок! Ні — таки дощичка й мотуз — великий ратунок!“

Я всміхнувся сумно, сумно, — стиснув йому руку й завернувся, й став думати про ту людську муку.

Деж то нам буде ратунок від повені злої? Боже, храни нас від шнурочка й дощички малої!

Краще булоби з дощок тих домовину збити і в ній наше спільне лихо в яму схоронити. Та коби столяр знайшовся, щоб це вмів зділати! Пошукаймо його, браття!

Іван Сорокатий

Іде панок тай здибає Дениса на возі; — „Що там слихає у вас Зіма? — Цінов теньгє мрози!“

— Я ту зиму дуже люблю! — „Чему?“ — пан питає. — Бо то зима українська, зі сходу нам грає!

— „А кеди би била польська?“ — Як би йшла зі Шльонска!..

Пан лиш кивнув головою, пішов дорогою. (Ст. Віт.)

В цій переділці містимо відповіді лише на важливі питання, цікаві для всіх. На інші запити уділяємо письмові відповіді, коли питаючий залучить значок на 30 грошів.

П. з Витвиді. Ваші вірші, — це перерібки з російського. Не вмістимо.

Рожнівський „Намисто“ це в коралі („пацюрки“) на шиї у дівчини чи в жінки.

О. В. Долина. Знимку містимо. Статтю про літературу використаємо пізніше, або звернемо.

М. Ш. Посади для інвалідів. Питаєте, чи австрійський інвалід з місячною рентою 30 до 40 зол. стратить ренту, як прийме посаду возного в суді за 140 зол. місячно.

Коли інвалід прийме посаду з платною більшою як інвалідська рента, то може стратити ренту, особливо на державній посаді.

І. Б. Малі Дорогостай. Чи зичити газету? Питаєте, чи відмовити тим особам, що самі могли би спромогтись на передплату, як вони живуть у Вас „Народної Справи“. Знаємо, що „по сусідськи“ не випадатиме відмовити, але ті сусіди повинні самі розумітись на річ і встигати раз ураз читати зичену газету. На тім, що один примірник газети читає кілька людей, газета тратиться, бо менше її розходиться; а якби бодай що другий з тих, що зичуть, передплатили собі газету, тоді вона мала би в двох і в трьох стільки передплатників, як тепер має, а через те мала би за що краще друкуватися і виходити в більшому обсязі, з чого мали би потіху всі читачі. Отже ті люди, що справді можуть самі передплатити газету, а позичають її, кривдять газету і її правдивих передплатників. Думаємо, що як вони прочитавши це, що пишемо, може в неодагного заговорить сумління і вони вишлють передплату. Натомість можна, а навіть треба позичати часопис таким людям, що їх справді не стати на висилку передплати. Але то звичайно буває, що позичаючий є багатший від передплатника.

Л. А. Дубецько Української газети, писаної латинськими буквами, нема. Як Ви вмієте читати латинськими, то буде Вам дуже легко навчитися і по українськи, тільки трошки охоти.

В. Я. Переволока. Не можемо.

Дм. К. в Б. в справі виїзду до Канади спитайте „Товариство Опіки над Емігрантами“ у Львові, вул. Городецька ч. 95.

Гр. М. з Л. Книжки для передплатників. Хто платить передплату рентами по 3 зол., немає права на додаток книжки чи календаря.

Подяка.

Виділ Читальні „Просвіта“ й місцева кооп. „Добробут“ складають щирі подяки своїм односельчанам котрі перебувають в Америці й прислали свої ленти на будову „Укр. Народного Дому“ в Паниковіці малій, а то: з Йонкерсу отримано 900 (дев'яносто дол. амер.), з Бінгтанону 237 дол., а з Кромтону 200 дол. Разом 1337 дол. Всім жертводавцям, що причинились до будови „Нар. Дому“ в Паниковіці малій складають сердечну подяку.

За Виділ Чит. „Просвіти“ голова П. Гуляка, секретар М. Надорожний. За управу Кооп.: справник М. Кучма, книговець В. Богдан.

Панна 19 літ, краєчниця, з посагом 2000 доларів, хотіла би познайомитися з відповідним чоловіком, на урядовій становищі в цілі подружжя. Зголошення: „Народна Справа“ для „Кравчині“.

ЛАДАК Іван, ур. 31 VII. 1900 в Лопушній, уневажаюче згублену військову книжочку видану через П.К.У. Львів.

Аматорський Оперо-Драматичний Гурток в Долині

Українська молодіж м. Долини відсвяткувала гідно в 1926 р. перше десятиліття смерті бл. п. Івана Франка. Вона створила живий пам'ятник незабутньому Каміняреві, оснуваючи в тім році „Український Драматичний Гурток ім. Івана Франка“ при Чит. „Просвіти“ в Долині. Цей Гурток розвинув живу діяльність не тільки в Долині, але і в цілій повіті. Гуртком проводить від самого його оснування п. Андрій Семенович Штен. При Гуртку є також мішаний хор, що час від часу виступає на концертах та інших національних святах.

В Адміністрації „Народної Справи“ мож купити такі, дуже цікаві, книжки:

Господарські:

Воробець В.: Про пересаджування збіжжя або 100 кірців з 1 морга Зол. 0'60
Порадник для лісних робітників (кубікування дерева) 1—
Е. Архипенко: Поступове пасічництво 244 стор. 174 образк 7—
М. Хомишин: Годівля домашніх тварин 0'50

Історичні:

Книжочки М. Голубця: За Український Львів 1—
„ Хмельницький у Львові 0'40
„ Тереховля, княжий город 0'40
„ Перемишль, княжий город 0'50
„ Белз-Буськ-Звенигород, княжі городи 0'50
„ 3 історії міста Сокала 0'70
Юра Шкрумеляк: Як любити рідний край 0'50

Повісти й оповідання:

Будзиновський В.: Пригоди запорозьких скитальців 4—
Залізняк: Оповідання з історії укр. землі з малюнками 1—
Злотополець: Син України, повість в 3 частих, з мапою 4'60
Лотоцький А.: Кужіль і меч 4—
І. Франко: Захар Беркут, іст. пов. 2'50
А. Чайковський: За сестрою, іст. пов. 1'50
„ На уходах, іст. пов. 4—
Матіїв Мельник: За рідне гніздо 0'60
О. Лещук: Ждала, ждала козака 1—
П. Франко: Пачкар Демко, 7 гарних оповідань 0'70

В місяці березні (марті), як місяці книжки і газети, повинен кожний свідомий грамотний селянин купити собі бодай одну з тих незвичайно гарних і цікавих книжок.

Всі книжки висилаємо по попереднім надісланню належності і тоді порто оплачуємо самі. Хто замовляє книжки за післяплатою, то повинен прислати задаток бодай половину вартості замовлених книжок і порто оплачує сам.

Хто замовить книжок на 50 зол. і пришле гроші, згори тому додамо книжок на 10 зол. після вибору. З цього повинні користати передовсім читальні „Просвіти“ та кооперативи при замовлюванні книжок до своїх бібліотек.

Замовлення і гроші посилати на адресу:

„НАРОДНА СПРАВА“
Львів, вул. БОІМІВ Ч. 4.

На переказі треба зазначувати на які книжки посилається гроші, а як замовляєте більше, то спис книжок випишіть в листі, а на відтинку переказу зазначити лише: „на книжки“.

Подяка.

Фабрика цукорків „Фортуна Нова“
Львів, Кордецького 23

дякує всім тим особам, що заняли вишукуванням 2 хлопців і повідомляє, що на відмовно полагоджені подання не буде відповідати.

Рівночасно пошукує фабрику збірного слюсаря або коваля, кавалера, витермінованого. Першенство мають ті, що обізнані з обслугою парових кітлів (льокомобіль).

Хто допоможе вишукати такого, дістане 5 кг цукорків даром.

ВПРАНИЙ, солідний кооператор з торговельними і кооперативними курсами, в довгою практикою, пошукує посади: Зголошення до Адм. „Народної Справи“ для Л. Ц.

НА ПРОДАЖ три і пів морга орної землі враз з забудованнями: гарний дім, стайня, стодала. Адреса: Никола Дурда с. Андрія, село Гірне, п. Конохів, повіт Стрий.

ВОЛОДИМИР Б. Ярошович з Білини Великої, самбірського повіта, ур. 1904 р. уневажаюче згублену військову книжочку видану через П.К.У. Самбір.

ОТСИМ повідомляю Всечестніших Отців, що приймаю будови церков деревляних під адресою: Василь Дмитрів в Ціневі, почта Рожнів, пов. Долина.

ПОШУКУЮ спільника до млина моторового з готівкою 2—3000 доларів, а то до побільшення підприємства. Зголошення: для Філіяка Максима в Угорниках, п. Отинія.

Креховець Григорій, ур. 1900 р., замешкалий в Камінці-Бішків уневажаюче отсим згублену військову книжочку видану через П. К. У. Рава-Руська.

Осип Ігнорашук, ур. в р. 1899 в Кошляках, уневажаюче згублену військову книжочку, видану через П. К. У. Тернопіль.

Гринько Камінський, ур. в р. 1889 в Кошляках, уневажаюче згублену військову книжочку, видану через П. К. У. Тернопіль.

КОЛІНСКА ЦИКОРІЯ
і мішанка
„КОЛІНКА“

Знак товарний

„СТАР“
ФАБРИКА ДОМІШОК
ДО КАВИ
СУДОВА ВІШНЯ
СПІАКЦ

ЖАДАЙТЕ ВСЮДИ!

Позір Селяне Ткачі!

Бляти ткацькі сталеві і килимкарські — всіх густот і ширин. Начиння. Човники. Варстати ткацькі поспішні і килимкарські. Гремплі (щітки) до чесання вовни. Коловоротки і всі інші ткацькі прилади і машини по цінах найприступніших доставляє фірма:

„БАРДО“ М. Кучер
Львів, Ридерська 25 а.

АДВОКАТ

Д-р Степан Шухевич

у Львові, вул. Чарнецького ч. 24.
(Дім тов. ім. Шевченка).

Похоронне заведення в Самборі
при вул. Коперника ч. 2.

ІВАНА САБАТА

Поруває всі похоронні прибори як: домовини, капи, вінці, шарфи і т. д. по дешевих цінах.